

[Skrumsager Skau]

samme sag, viser de eksakte tal og udviklingen i Danmark jo noget helt, helt andet, end vi har hørt ved de årlige forhandlinger om finansloven.

Vi har hørt nu igen, at Socialdemokratiet stemmer imod finansloven ved tredjebehandlingen, fordi – og det fremgår jo i og for sig af den tale, som hr. Svend Auken har holdt – regeringen ikke er socialdemokratisk.

Socialdemokratiet stemmer imod finansloven ved tredjebehandlingen. Det indleder en ny praksis. Det bemærker lederskribenten i Det Fri Aktuelt også den 2. december 1989, som vi har hørt flere gange her i løbet af forhandlingerne. Men jeg vil gerne endnu en gang citere, hvad der står i lederen i Det Fri Aktuelt:

»Og når Socialdemokratiet stemmer imod, har partiet for første gang i sin historie antaget samme parlamentsfjendtlige praksis, som SF og Fremskridtspartiet hidtil« – det er meget vigtigt – »har været ene om at repræsentere.«

De seneste tiltag fra Socialdemokratiet får os samtidig til at mindes de 8 måneder, hvor Fælles Kurs var repræsenteret her i folketingssalen. Socialdemokratiet har spillet højt spil udelukkende med den klare hensigt at vælte regeringen, men Socialdemokratiet har tabt.

Selvfølger kan jeg gå langt tilbage, men lad udgangspunktet være forhandlingerne om Planen til Vækst og Fremgang, 15 møder, hr. Svend Auken, og 2 1/2 måned. Fire forskellige forhandlingsoplæg, hvor regeringen viste velvilje, mens Socialdemokratiet skærpede deres krav og skyndsomst forlod mødet i slutningen af oktober, fordi oplægget »Økonomisk Reform« begyndte at blive lidt for svært at sige nej til. Socialdemokratiet var bange for at blive fanget, for Socialdemokratiets mål var alene at fremprovokere et valg, som Det Fri Aktuelt også har henvist til, et valg fuldstændig imod vælgerens ønsker og fuldstændig imod landets tarv.

Denne, må jeg sige, primitive målsætning blev da heldigvis også gjort til skamme af andre ansvarlige partier i Folketinget. SF er faktisk efterhånden blevet et mere realistisk socialpolitisk parti end det tidligere hæderkronede Socialdemokrati, som nu er blevet offer for deres eget, skal vi kalde det hjemmestrikkeri. Her tænker jeg på den forstenethed, den ubøjelighed, de har vist med hensyn til regelforenkling, med hensyn til modernisering og privatisering,

men også med hensyn til børnepasning, til kultur og til erhvervsstøtte; deres pludselige overbud på renteaftagen, alle de kneb, de har anvendt nu for at forhindre Folketingets udvalg og Folketinget i at gøre arbejdet færdigt i rimelig tid.

Socialdemokratiet har indtaget en gold stilling. Jeg kan måske sige, at de næsten har afløst Fremskridtspartiet som protestparti, men lad nu Socialdemokratiet ligge, som de selv har ret.

Finanslovaftalen og dermed den endelige finanslov for 1990, som vi får vedtaget i dag, er fremtidsorienteret og udgør et godt skridt i den rigtige retning. Det er vi tilfredse med. I den forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom på, at finansloven for 1990 er mere end et husholdningsregnskab, som den socialdemokratiske ordfører under behandlingen af ændringsforslagene forsøgte at nedgøre den til.

Finansloven med diverse tillæg, der medfølger, er jo regelforenklinger, det er afbureaukratiseringer, det er bruger- og det er egenbetaling, det er afgiftsnedsættelser, det er skattnedsættelser og skatteomlægninger, alt sammen som et led i en egentlig strukturændring af hele den danske økonomi. Den vil medføre ny dynamik i erhvervslivet og også i befolkningen, den vil reducere det skattefinansierede overforbrug, den vil bringe os nærmere til EF's indre marked og begrænse grænsehandelen.

Men finansloven 1990 og den deraf følgende lovgivning er kun et skridt på vejen. Vi kan og skal opnå flere positive resultater. Dette skal bl.a. ske i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, samarbejde med erhvervslivet, for derigennem at fortsætte forbedringen af vores levestandard og vores konkurrenceevne. Det må vi arbejde videre med i den kommende tid, og det har Venstre forslag til.

Danmarks økonomiske situation er langt fra god, deri giver jeg hr. Svend Auken ret. I det år, der er gået, har vi som politikere – ansvarlige politikere – anvendt 18,3 mia. kr. mere, end vi har fået ind. Det svarer til ca. 3.500 kr. pr. borger, og måltallet, som regeringen fastsætter, og som vi vedtog finansloven på sidste år, er blevet overskredet med 3,6 mia. kr. Der er ikke nogen grund til at feje disse tal under gulvtæppet. Desuden har vi købt for knap 2.500 kr. pr. borger mere i udlandet inklusive rentebelastningen. Det har øget rentebelastningen på vores